

Sygn. akt I C 4053/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 listopada 2018r.

Sąd Rejonowy w Kaliszu w I Wydziale Cywilnym, w składzie:

Przewodniczący: SSR Michał Włodarek

Protokolant: st. sekr. sąd. Anna Dulas

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 30 listopada 2018r.

sprawy z powództwa **G. C. (NIP (...))**, **A. Z. (NIP (...))** i **A. G. (NIP (...))** **wspólników spółki cywilnej P.U. H (...) s.c. z/s w T. (NIP (...))**

przeciwko pozwanemu **P. L. (PESEL (...))**

o zapłatę

1. zasądza od pozwanego P. L. na rzecz powoda G. C., A. Z. i A. G. wspólników spółki cywilnej P.U. H (...) s.c. z/s w T. kwotę 8.995,46zł (osiem tysięcy dziewięćset dziewięćdziesiąt pięć złotych 46/100) wraz z odsetkami umownymi za opóźnienie w wysokości w stosunku rocznym dwukrotności wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie, z tym zastrzeżeniem, że w wysokości nie przekraczającej w stosunku rocznym odsetek maksymalnych za opóźnienie, liczonymi od dnia 25 lipca 2018r. do dnia zapłaty,
2. nie obciąża pozwanego w całości kosztami procesu,
3. nadaje wyrokowi rygor natychmiastowej wykonalności.

Sygn. akt I C 4053/18

UZASADNIENIE

W dniu 25 lipca 2018r. powodowie G. C., A. Z. i A. G. wspólnicy spółki cywilnej P.U. H (...) s.c. z/s w T. skierowali do tut. Sądu żądanie zasądzenia od pozwanego P. L. kwoty pieniężnej w wysokości 8.995,46zł wraz z odsetkami umownymi za opóźnienie w wysokości w stosunku rocznym dwukrotności wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie liczonymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu powód przytoczył okoliczności wskazujące na jego legitymację czynną odwołując się do przelewu oraz oznaczył źródło zobowiązania, jego wysokość oraz wymagalność podając, iż dochodzone roszczenie stanowi należność wynikającą z nienależycie wykonanej umowy pożyczki łączącej pozwanego z powodem.

Na rozprawie w dniu 30 listopada 2018r. pozwany uznał powództwo i wniósł o nie obciążanie go kosztami procesu z uwagi na jego sytuację majątkową.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny.

W dniu 17 lipca 2017r. pozwany P. L. zawarł z poprzednikiem prawnym powodów G. C., A. Z. i A. G. wspólników spółki cywilnej P.U. H (...) s.c. z/s w T. umowę pożyczki gotówkowej nr (...).

W ramach przedmiotowej umowy powód przyznał pozwanemu do korzystania kwotę pieniężną w wysokości 5.000,00zł.

Ponadto powód oznaczył w treści umowy, iż zobowiązanie pozwanego poza należnością pożyczkową obejmuje koszt prowizji w wysokości 5.000,00zł oraz odsetki w wysokości 1.677,21zł.

Całkowitą kwotę do zapłaty powód oznaczył w wysokości 11.677,21zł.

Kontrakt miał charakter terminowy. Pozwany był zobowiązany do zwrotu kapitału pożyczki i należności ubocznych w terminie od dnia 17 lipca 2017r. do dnia 10 sierpnia 2020r.

Powód przy zawieraniu opisanego wyżej kontraktu posługiwał się wzorcami umów.

Wierzytelność z tytułu opisanego kontraktu była przedmiotem przelewu i powiernictwa.

(umowa spółki cywilnej k. 9, umowa pożyczki gotówkowej k. 10-12, umowa przelewu wierzytelności k. 13, 18, 20-21, 22-23, 24-25)

Pozwany nie wykonał w całości umowy i do dnia wniesienia powództwa dokonał na rzecz powoda wpłat z tytułu umowy pożyczki kwot w łącznej wysokości 2.008,76zł.

Powyższe spowodowało, że w dniu 17 kwietnia 2018r. powód wypowiedział pozwanemu umowę pożyczki.

(okoliczność bezsporna, wezwanie do zapłaty k. 27, wypowiedzenie umowy pożyczki k. 28-29)

Sąd Rejonowy zważył, co następuje.

Wobec uznania przez pozwanego podstawy faktycznej i prawnej oraz zasadności dochodzonego przez powoda roszczenia objętego żądaniem pozwu, Sąd uznał wyartykułowany przez stronę powodową i poparty dokumentarnie stan faktyczny w zakresie źródła i wysokości należności za niesporny.

Skutkiem uznania powództwa jest bowiem pominięcie postępowania dowodowego w zakresie okoliczności objętych uznaniem.

Następnie dokonano oceny zachowań procesowych pozwanego przez pryzmat art. 213 § 2 kpc uznając, iż nie są one sprzeczne z prawem i zasadami współżycia społecznego oraz nie zmierzają do obejścia prawa. Uznanie żądania pozwu przez pozwanego było jednoznaczne, stanowcze, kategoryczne i bezwarunkowe oraz nie nasuwało żadnych wątpliwości, a ponadto nastąpiło przy pierwszej czynności procesowej dokonanej przez pozwanego podjętej po prawidłowym doręczeniu pozwu.

Stosownie do treści art. 353 § 1 kc, podstawowym obowiązkiem dłużnika jest spełnienie świadczenia. Prowadzi ono do zaspokojenia interesu wierzyciela, wskutek czego zobowiązanie wygasa.

Artykuł 354 kc określa obowiązki dłużnika w ten sposób, że oprócz treści zobowiązania rozumianej jako nakazy wyrażone w czynności prawnej stanowiącej źródło zobowiązania oraz odnoszących się do tego zobowiązania normach prawnych jego zachowanie powinno odpowiadać trzem dalszym wzorcom postępowania - celowi społeczno-gospodarczemu, zasadom współżycia społecznego, a także ewentualnie ustalonym zwyczajom, natomiast art. 355 kc określa sposób, w jaki dłużnik powinien wykonywać zobowiązanie i w tym znaczeniu stanowi swoistą kontynuację uregulowań zawartych w art. 354 kc i jednocześnie przepis ten definiuje pojęcie należytej staranności oraz ustanawia obowiązek dokładania owej staranności.

Niedostosowanie się przez dłużnika do opisanych wyżej wymagań sprawia, że dojdzie do nienależytego wykonania zobowiązania lub niewykonania całkowitego (art. 471 kc). Każda bowiem rozbieżność pomiędzy prawidłowym spełnieniem świadczenia a rzeczywistym zachowaniem się dłużnika rodzi odpowiedzialność kontraktową. Nienależyte

wykonanie zobowiązania ma bowiem miejsce wtedy, gdy zachowanie dłużnika zmierzało do spełnienia świadczenia, jednak osiągnięty przez niego wynik nie spełnia wymogów świadczenia, do którego dłużnik był zobowiązany. Wskazać jednak należy, że dłużnik zawsze, bez względu na rodzaj winy, odpowiada wobec wierzyciela za uchybienia obowiązkowi dołożenia należytej staranności (art. 355 kc).

Powoda oraz pozwanego wiązała ważna i skuteczna umowa pożyczki w rozumieniu art. 720 i n. kc.

Strony w ramach istniejącego kontraktu uzgodniły elementy przedmiotowo i podmiotowe istotne oraz w sposób jednoznaczny i indywidualny określiły prawa i obowiązki podmiotów zobowiązań.

Powód w sposób właściwy przekazał pozwanemu umówione świadczenie, natomiast pozwany w sposób nienależyty wykonał zobowiązanie zachowując się wbrew treści umowy poprzez zaniechanie spłaty należności wynikających z istniejącego stosunku obligacyjnego. Zaniechanie po stronie pozwanego było zawinione albowiem nie ujawniły się żadne okoliczności ekskulpacyjne i egzoneracyjne.

Powyższe spowodowało odpowiedzialność kontraktową po stronie pozwanego i obowiązek naprawienia powstałej z tego tytułu szkody. Uchybienia obowiązkowi pozwanego, który nie spełnił świadczenia spowodowało zasadność zachowania wierzyciela polegającego poszukiwaniu ochrony prawnej w postępowaniu przed sądem i na przymusowej realizacji świadczenia (por. art. 471 kc i art. 361 § 1 i 2 kc).

Szkoda powoda obejmuje zarówno nieuiszczone przez pozwanego umówione należności kapitału pożyczki, ale również należności uboczne związane z udzieleniem pożyczki i z powstaniem zwłoki po stronie pozwanego.

O roszczeniu ubocznym orzeczono w oparciu o treść art. 481 § 1 i 2 - 2⁴ kc.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 102 kpc.

Przepis art. 102 kpc ustanawia zasadę słuszności, będącą odstępstwem od zasady odpowiedzialności za wynik procesu. Szczególnie uzasadnione wypadki, o których mowa w art. 102 kpc zaistniały w stosunku do pozwanego, w szczególności w płaszczyźnie osobistej i majątkowej. Do kręgu tych wypadków należą okoliczności zarówno związane z samym przebiegiem procesu, jak i leżące na zewnątrz – por. wyrok s.apel. w Katowicach z dnia 13 listopada 2014r. w sprawie o sygn. akt I ACa 596/14, opubl. LEX nr 1621084, wyrok s.apel. w Białymstoku z dnia 11 lipca 2014r. w sprawie o sygn. akt I ACa 209/14, opubl. LEX nr 1506655.

Postępowanie pozwanego i postawa wobec roszczenia strony powodowej oceniane obiektywnie usprawiedliwiają wniosek, że pozwany był gotów do spełnienia świadczenia, natomiast jego zaniechanie wynika tylko i wyłącznie z obecnie trudnej sytuacji finansowej. Pozwany przy pierwszej czynności procesowej nie odmówił ochrony prawa powoda i przy pierwszej czynności procesowej uznał powództwo bez zarzutów.

O rygorze natychmiastowej wykonalności orzeczono, na podstawie art. 333 § 1 pkt 2 kpc.

Z tych wszystkich względów orzeczono jak w sentencji wyroku.